

Han blev siddende nogen Tid paa Sengekanten med Hovedet i Hænderne. Det ringede derinde som med Dommedagsklokker. Han følte sig tilmode som en, der staar i Begreb med at begaa et Mord.

„Do kan vel daarlig være hjemme før Avten,“ sagde Ane-Mette, da de i Daglysningen sad ude i Køkkenet ved Kaffen.

Søren slog en Dram i sin Kop.

„Næ, det kan A int,“ svarede han efter nogen Nølen og hældte lidt af Flasken oveni.

Opad Væggen stod hans gamle Vandrekæp. Paa et Søm ovenover hang en Ræveskindsransel. Det var hans hele Udrustning. Ane-Mette sukkede lidt for sin Ko, som hun savnede. Men Jern og Værktøj var jo vigtigere. Det forstod hun godt. Søren svarede ikke noget, og nu vaagnede den Lille inde i Stuen. Ane-Mette maatte derind og stille Barnet tilfreds.

Da hun kom tilbage, var Søren gaaet. Paa Bordet mellem de tømte Kaffekopper stod tre Sølvttutter med otte Specier i hver.

„Jøsses! Nu har han glemt sine Peng’!“ tænkte hun.

Søren var allerede kommen et godt Stykke udenfor Byen. Det var en frisk Sommermorgen med Regnbueskær over de dugvaade Marker. Han havde den rindende Sol i Ryggen, og hans Skygge strakte sig kæmpemæssig foran ham paa den ligeløbende Vej. Det var den samme Landevej, ad hvilken han hin Regnvejrsaften for ti Aar siden var kommen, og han havde knap set den siden.

Han skridtede godt ud. Nu da Farvel’et var sagt og den store Verden atter laa foran ham i forjættelsesfuld Morgenglans, var det, som om alle disse Trældomsaar sank i Jorden bag ham som en ond Drøm. Følelsen af Frihed stormede igennem ham som en vældig Rus. Ogsaa Snapsene i den tomme Mave begyndte at virke. I taktfast, gungrende Soldatermarsj skred han afsted uden at se sig tilbage.

Han svingede med sin Knippel, og da der endnu ingen Mennesker var paa Markerne, begyndte han at synge. Det var en lystig Visestump, som han huskede fra Felten: